

Serial Sniper

הצעה לסדרת טלוויזיה אמריקנית

A proposal for an American TV series

מאת **קובי ניב** by **Kobi Niv**

כל הזכויות שמורות © All rights reserved

ייצוג: ד"ר זהר קדמון, עו"ד. טלפון: 052-621-1111

דוא"ל: kadmon@kadmon-law.com

שתי הערות מקדימות

- 1 - כותב ההצעה אינו אמריקני וגם לא חי מעודו בארצות-הברית. הוא נחשף, כמרבית יושבי תבל, לתרבות האמריקאית כמעט אך ורק באמצעות הקולנוע והטלוויזיה שהיא מייצרת. לפיכך אינני מתיימר להבין לעומקם את דקויות החיים והתרבות האמריקאית, ולכן, למשל לא מיקמתי את הסדרה בעיר מסוימת, וגם שמות הדמויות הן הצעות בלבד וכיוצא באלו.
- 2 - ההצעה מוגשת במתכונת של תקצירי חמש עונות, שבנויות – כמו כל פרק וכל עונה – מסיפור עם התחלה, אמצע וסוף. ואולם אין לראות בכל עלילות חמש העונות המתוארות כאן כמחייבות, וההצעה מוגשת כך בעיקר כדי להראות הפוטנציאל העצום שהיא מכילה.

הסדרה עצמה

הסדרה, המוצעת כאן להתפרש על פני חמש עונות, מביאה את סיפורו של רוצח סדרתי המבצע את רציחותיו האקראיות בעיר גדולה בארצות-הברית, בירי צליפה מגגות בתים, ומכאן הכינוי שניתן לו על ידי התקשורת **Serial Sniper** ושממנו נגזר שמה של הסדרה.

גיבור הסדרה, הרוצח הסדרתי, הוא טכנאי מיזוג-אוויר, לבן, בן 38, אדם רגיל לכאורה למראה, לבד מא-סימטריה שהיא בפניו, המתגורר בגפו בבית קטן בפרבר של העיר בה מתרחשת הסדרה. שמו הוא **טיילור ג'קסון**, אבל הכול, כולל הוא עצמו, קוראים לו **טי.ג'יי**.

אלא שטי.ג'יי אינו רואה עצמו כסתם טכנאי מיזוג-אוויר. זוהי אומנם עבודתו, פרנסתו. אבל שאיפת חייו, מזה שנים רבות, היא להיות תסריטאי ולכתוב סדרה שתופק לשידור. הוא למד תסריטאות בכמה סדנאות – אחת מהן בזום בתקופת הקורונה בהנחיית **סיד שיין** (סידני שיינבאום) מי שנחשב כגורו-תסריטאות הוליוודי, שמאז ט.ג'יי צופה בקביעות בפודקאסט שלו **Gun and Run** על סרטי פשע – קרא הרבה מדריכים לכתבת תסריטים, ואף כתב עד כה, עד שמתחילה הסדרה, שלוש הצעות שלמות וסדורות לסדרות טלוויזיה, שכולן משלבות אלמנטים של מתח ואלימות ומדע-בדיוני. יתרה מכך – נתמזל מזלו וחבר שלמד איתו בכיתה בבית הספר התיכון בעיר הולדתם, עובד בעבודה משרדית, לאו דווקא יצירתית, בסוכנות גדולה המייצגת תסריטאים בלוס-אנג'לס, והוא מנסה לעזור לטי.ג'יי לקדם שם את תסריטיו. אלא ששני התסריטים הראשונים שטי.ג'יי כתב אינם נראים בעיני החבר-הסוכן הזה כראויים בכלל להגשה לעיון הלקטורים העובדים במשרד, אך הוא ממריץ את טי.ג'יי להמשיך ולכתוב.

ואכן, הצעת הסדרה השלישית שכתב טי.ג'יי, "**דופליקנטס**" שמה – העוסקת בסדרה רציחות מסתוריות בעיר קטנה, שבה מעורבים כפילים משובטים של הרוצחים והנרצחים, ולמרבת האימה, גם של החוקרים – מעוררת בחבר-הסוכן תחושה שהנה, הפעם, הצליח טי.ג'יי לכתוב תסריט שעשוי למצוא חן בעיני הלקטורים בסוכנות. ואכן, ההצעה מעוררת עניין בסוכנות, ומגיעה עד לטופ, עד לדיון בישיבת ההנהלה, אבל דווקא שם, מילימטר מההצלחה, היא בסופו של דבר נדחת על-יד מנהלת הסוכנות בטענה שהכותב, טי.ג'יי, "לא יודע לכתוב אנשים אמיתיים". הוא לא מכיר אנשים אמיתיים". כך מספר החבר-הסוכן לטי.ג'יי בבית-קפה בלוס-אנג'לס, לשם הוא מגיע כדי לשמוע ולהבין מדוע הסדרה נדחתה, וכיצד עליו להמשיך.

עצם הפגיעה שבדחייה הקשה, תחושה המלווה את טי.ג'יי לאורך כל חייו, ולא רק בתחום המסוים הזה של יצירתו, המתרחשת הפעם ממש על סף דלתה של ההתקבלות הכה-מיוחלת, ובעיקר אמירת המנהלת ש"הוא לא יודע לכתוב אנשים, הוא לא מכיר אנשים אמיתיים", מעוררת בטי.ג'יי זעם עצום, וכשהוא שב לביתו הוא מחליט "להראות לה", ובעצם לעולם, שהוא תסריטאי גאוני, ולכתוב סדרה חדשה, שתתרחש במציאות של "אנשים אמיתיים", על רוצח סדרתי שהמשטרה לא תצליח לעולם, כך זה יהיה בסדרה שיכתוב, לשים עליו את ידה.

החלטה זו היא אפוא המאורע המחולל שאף מייצר את מהותה הייחודית של הסדרה המוצעת **Serial Sniper**. שכן, מה שטי.ג'יי מחליט זה ליצור סדרה על דמות, שהוא עצמו יגלם אותה, ושמה יהיה **אורִיֶון**, שתבצע, במציאות, סדרה של רציחות של אנשים בלתי-מוכרים לטי.ג'יי ולדמותו, באמצעות רובה צלפים סופר-משוכלל שירכוש מקצין צבא מושחת, ושאת קורותיו של הרוצח הסדרתי הבדוי הזה, המתרחשים במציאות, הוא יכתוב כסדרת טלוויזיה.

וכך אכן טי.ג'יי עושה וזה מה שקורה בסדרה, שבה הצופים רואים ושומעים את תוכניותיו, שכן הוא מקליט אותן לעצמו במצלמת המחשב לצורך כתיבת הסדרה שלו, וכמובן גם את כל ההכנות והרציחות שהוא מבצע, כשהוא מגלם את דמות הרוצח הסדרתי שיצר, אוריון.

לפיכך ייחודה של הסדרה **Serial Sniper** יהיה לא רק בכך שדמותו של הרוצח הסדרתי, במציאות בה תתרחש הסדרה, היא לכאורה דמות כתובה, מדומיינת, מומצאת, אך בפועל

היא לגמרי מציאותית, אלא גם במה שנובע מכך – שכל סיפור הסדרה יסופר מנקודת מבטו של מי שכביכול כותב וממציא אותה, התסריטאי טי.ג'יי. הצופים יראו וישמעו ויבינו – כמו בסרט המופת "צ'יינטאון" – רק את מה שגיבור הסדרה טי.ג'יי רואה ושמע ומבין. הצופים יימצאו כל הזמן, בכל פרקי וסצנות הסדרה, רק איתו, ויראו רק את "העולם" שהוא נמצא בו ושהוא רואה. הצופים יראו את טי.ג'יי בשלל מהלכי חייו, אלו המשמעותיים לסיפור כמובן - בעבודתו כטכנאי מיזוג-אוויר, עם חבריו למפגש הבאולינג השבועי, עם הנשים שהוא מוצא בטינדר ומקיים איתם יחסי-מין חד-פעמיים ולרוב גם כושלים, ובביתו עם כלבו החירש, **ברוס**, אהבת חייו האמיתית, שאיתו הוא יוצא כל ערב לריצה בחיק הטבע. וכמובן, כמובן, כפי שכבר צוין קודם, גם את כל ההכנות לרציחות שהוא מתכנן ואת הרציחות שהוא מבצע, בדמות אוריון הדמיוני שיצר לעצמו, לכאורה כדמות בסדרה, בפועל כרוצח סדרתי במציאות. מכל זה נובע, שגם המהלכים החיצוניים, שטי.ג'יי אינו שותף להן או רואה אותן, אבל שהם חלק מהסיפור - כמו למשל סיפורן של הדמויות הנרצחות ובעיקר כל סיפור החקירה והמרדף המתנהל אחריו - לא ייראו לצופים בפני עצמן, לא בבתי המשפחות האבלות ולא בחדרי החקירות של המשטרה וה-FBI, אלא רק דרך הופעתן לעיניו של טי.ג'יי, כלומר – בחדשות הטלוויזיה, ממש, נוסף כאן, כמו שהצופים נחשפים במציאות למקרי רצח אמיתיים, בביתם. ובאשר לחשש, העלול להיווצר אצל מי מן הקוראים כאן, האומנם ניתן לייצר בקרב הצופים, גם אם מהלכי הסדרה יהיו מצויינים, הזדהות עם דמות כזאת, המתוארת פה, של "איש רע", של רוצח סדרתי, נאמר שני דברים - ראשית, אין לך אדם שלא נטען מדי פעם בזעם על הדרך בה "העולם" נוהג בו עד כדי רצון "להרוג מישהו", שכאן יבוא לידי הגשמה, וזה הרי רק בסדרה בטלוויזיה. ולא פחות חשוב מכך – כמה מהסדרות המצליחות ביותר בתולדות הטלוויזיה, כמו "הסופרנוס" ו"שובר שורות" מבוססות על הזדהות גמורה עם "איש רע".

הדמויות הראשיות

טי.ג'יי (טיילור ג'קסון)

גיבור ומספר הסדרה. לבן, בן 38. טכנאי מיזוג-אוויר במקצועו. גר בגפו, עם כלבו החירש **ברוס**, בבית קטן בפרבר של העיר הגדולה בה מתרחשת הסדרה. טי.ג'יי מנהל אורח חיים נורמטיבי. יש לו קבוצה של חברים שאיתם הוא נפגש אחת לשבוע והם משחקים באולינג, שותים ומשוחחים. חיי-המין שלו מתנהלים דרך אפליקציית טינדר, או דומה לה, ומדי פעם הוא מקיים יחסי-מין עם נשים, אף פעם לא בביתו, לפעמים בביתה, אבל לרוב בבתי-מלון. כל יחסי המין שלו הם כושלים, שכן טי.ג'יי אינו יכול להגיע לאורגזמה בחדירה, בין אם הוא משתמש בקונדום ובין אם לאו, אלא רק באוננות, מחוץ לגופה של הבחורה. כל יחסי-המין הללו הם חד-פעמיים, ואין להם המשך. טי.ג'יי עצמו הוא שלא רוצה אף פעם להמשיך בהם. שאיפתו הגדולה של טי.ג'יי בחיים היא לכתוב סדרת טלוויזיה שתופק לשידור. הוא למד תסריטאות בסדנאות שונות ומתוך קריאה של ספרי הדרכה, ועד להתחלת הסיפור כבר כתב

שלוש הצעות שלמות וסדורות לסדרות וניסה, באמצעות חבר מהתיכון שעובד שם, לעניין בהם סוכנות תסריטאים גדולה בלוס-אנג'לס, אבל בכל הפעמים כשל, והצעותיו לא נתקבלו. הדחייה של הצעתו האחרונה, המטילה ספק באותנטיות שלו, כיוצר וכאדם, מעלה ומעוררת בו את זעם הדחיה החברתית והיצירתית העצורה בו שנים רבות, והוא מחליט - בתגובה וכמובן גם כנקמה, שבאמצעותה יוכיח לכאורה לסוכנות ולעולם איזה תסריטאי גאון הוא בעצם - לכתוב סדרה "אמיתית", על רוצח סדרתי, הרוצח אנשים אקראיים, בלתי מוכרים לו, בירי צליפה מגגות בתים, שמתרחשת לא בנכתב במחשב, אלא במציאות, בחיים עצמם. לצורך הוצאת רעיונו אל הפועל, הוא ממציא תחילה, כמעשה תסריטאי, את דמותו של הרוצח הסדרתי בסדרה, **אוריון** הוא קורא לה, אלא שהוא לא מתאר את מעשי הרצח שלו בתסריט שהוא כותב, אלא הוא מייצר את מעשי הרצח הללו במציאות, כשהוא עצמו מגלם בתחפושת קלה, שעיקרה שפם עבות, את דמותו של אוריון הרוצח הסדרתי שהמציא, מתכנן ויוצא לרציחות שלו, ואחר-כך, לפי מה שהתרחש במציאות, כותב את התסריט "האותנטי" שלו. הסדרה תתחיל לאחר שטי.ג'יי השלים את כל ההכנות, הממשיות, במציאות, הדרושות לו כדי לשלח את דמותו, את עצמו, לביצוע הרצח הראשון. הוא ימצא במעין חדר-מבצעים שבנה לעצמו במחסן ששכר באתר של מחסנים להשכרה. שם כבר נמצא, מאורגן, כל הציד, כולל רובה-הצלפים, שהוא, בן דמותו אוריון, צריך כדי לבצע את כל הרציחות שהוא מתכנן, והוא יושב שם ומתחיל לדבר לעצמו במצלמת המחשב, שכן כך הוא מתכנן לכאורה את כתיבת הסדרה שהוא כותב, אבל כך גם מספר לצופים את סיפור הסדרה **Serial Sniper**. כמובן שבמהלך חמש העונות יקרו לו ויתגלו עליו עוד כל מיני דברים, אבל על כך בהמשך.

אוריון

לכאורה הוא הדמות בסדרה שטי.ג'יי כותב, בפועל הוא טי.ג'יי עצמו, כדמות הרוצח הסדרתי במציאות. דמותו של אוריון מתקיימת אפוא רק בתפקיד המסוים הזה, של הרוצח הסדרתי, במרחב ובזמן שבין "חדר-המבצעים" לבין הרצח והחזרה ממנו. מעבר לכך אוריון אינו קיים. ההבדל בין טי.ג'יי לאוריון הוא אפוא במרחבים השונים, לבד מ"חדר המבצעים" שבהם הם מתקיימים, וכמובן גם בשפם העבות שטי.ג'יי מדביק לעצמו כדי להפוך לדמותו של אוריון, אבל גם בלבוש ובאמצעי התנועה. טי.ג'יי מתלבש בחיי היום יום כאחד האדם, אבל כשהוא הולך לעבודתו הוא מתלבש לפחות באביזר לבוש אחד (כובע, חולצה, סרבל וכולי) שעליהם מוטבע הלוגו המקצועי שלו באדום-צהוב בולט **T.J Cooling** שמוטבע גם על מכונית העבודה, שהיא גם המכונית היחידה שלו, וכך גם הוא יוצא למסעות התכנון, כלומר לאיתור אתרי הרצח עבור אוריון. לעומתו, אוריון מתלבש בכל יציאה לרצח בבגדי עבודה אחרים, שונים בכל פעם, של בעלי מקצוע שונים, שטי.ג'יי הכין מראש במחסן חדר-המבצעים שלו, והוא מתנייע חבוש קסדה על אופנוע שחור מסוג מסוים עם לוחיות זיהוי מזויפות, שמשמש רק לצורך זה, ולבד מכך חונה דרך קבע במחסן-חדר-המבצעים. גם לטי.ג'יי עצמו יש אופנוע שחור בדיוק כזה, אבל מורשה וחוקי לחלוטין, שגם עליו מוטבע הלוגו המקצועי של טי.ג'יי.

בין טי.ג'יי לאוריון לא מתנהל שום שיח. אוריון בכלל לא מדבר. יוצרו טי.ג'יי מפעיל אותו, אבל לא מדבר איתו ובפועל גם שלל מדמותו את זכות הדיבור. אוריון הוא בפועל אילם. כל מה שהצופים יידעו על אוריון יבוא מפיו של טי.ג'יי שידבר על כך לעצמו במצלמת המחשב. למרות זאת, כמו דמות בסיפור או בסרט, יוצרו במהלך העונות לאוריון גם רצונות משלו, והוא לא תמיד יבצע איך ומה שיוצרו התסריטאי תוכנן לו, אלא דברים אחרים, שונים, שאף יסכנו את כל המערך "הגאוני" שהקים טי.ג'יי. אלא שטי.ג'יי יודע, כך למד, שכדי שהסיפור יעבוד שהתסריטאי חייב לתת לדמות שלו חופש לפעול כרצונה, ולא להיות אך ורק מריונטה שלו, ולכן המתח בין הרצון לעשות הכול כמו שצריך לבין הצורך לתת לדמות לפעול כרצונה, שיילך ויגבר עם התקדמות הסדרה, ישמש כציר של שיבושים בתסריט שטי.ג'יי תכנן לעצמו.

טום נוקס

ראש צוות החקירה של ה-FBI לחקירת מעשי הרצח הסדרתיים, המתמנה לתפקידו בתחילת העונה השנייה, לאחר הרצח הרביעי באותה מתכונת, כשאז מבינים סוף סוף בכירי משטרת העיר שמדובר ברצח סדרתי, ולא בסגירת חשבונות בין עברייני סמים, כפי שחשבו קודם. נוקס, לבן, בן 42, כלומר פחות או יותר בן גילו של טי.ג'יי. בצעירותו היה כוכב פוטבול, קוטרבק נערץ של קולג' שזכה באליפות המכללות. אלא שאז, על סף חתימה בליגת הפוטבול המקצוענית, הוא נפצע קשה בתאונה באשמתו של נהג מסומם, וכף ידו השמאלית נקטעה, ובמקומה יש לו כף-כפפה תותבת, שהיא הסממן הבולט, המוזר, יוצא הדופן, בחיצוניותו. לבד מכך הוא, כיהא לקוטרבק כוכב, גבר גבוה, נאה, אתלטי, חסון, שגם נוהג ללבוש, בניגוד למקובל, לכאורה בשל מוגבלות היד שלו, ז'אקטים ספורטיביים ולא חליפה ועניבה. הוא גם מדבר יפה ועונה בשנינות, ועדיין נערץ על ידי נשים המבקשות לעשות עימו סלפי. נוקס הוא כמובן, האנטגוניסט, של טי.ג'יי-אוריון, שבפרק האחרון של העונה השנייה יירה בו בצליפה, ולצופים ייראה כאילו הוא הצליח להרוג אותו, אבל בפרק הראשון של העונה הבאה, יתברר להם שנוקס כלל לא נפגע, ומי שנהרג הוא אחד מעוזריו, ולפיכך ימשיך נוקס להיות ראש צוות החקירה והאנטגוניסט של טי.ג'יי עד סוף החקירה והסדרה. נוקס הוא האנטגוניסט של טי.ג'יי ברמת המודע ואוריון הוא האנטגוניסט של טי.ג'יי ברמת הלא-מודע. יש להוסיף כאן שמאחר שהסדרה כולה תיראה לצופים מבעד לעיני טי.ג'יי, הרי שלא תינתן לצופים, כמו שלא תינתן לט.ג'יי, אפשרות לעקוב אחר מהלכי החקירה של נוקס מעבר למה שנמסרים לציבור בתקשורת, כמו למשל הדיונים הפנימיים בחדרי החקירה. על מגבלה זו נתגבר באמצעות דמותה של מומחית לפשעים סדרתיים, צעירה ממוצא ג'מייקני, ד"ר **ליווטה ארל-ג'ונס**, סטרימריט עם ערוץ בשם Serial Killers Seriously, שבו היא מנתחת מעשי רצח סדרתיים בקולנוע ובטלוויזיה וכמובן במציאות. טי.ג'יי צופה בקביעות בערוץ הזה שלה כחלק מהכנותיו לכתיבת הסדרה, כלומר למעשי הרצח שלו. וכשאלו יחלו בפועל וארל-ג'ונס תעקוב אחריהם, פרשנותה תשמש לט.ג'יי ולצופים כתחליף להבנת אופני החקירה של נוקס. כלומר, במובן רבים ישמשו גורו-התסריטאות סיד שיין בפודקאסט שלו וליווטה ארל-ג'ונס בערוץ שלה כמנטורים של טי.ג'יי בתהליך כתיבת הסדרה שלו, דהיינו של מעשי הרצח שלו.

שתי העלילות הכרוכות יחדיו של הסדרה

על פניו העלילה המרכזית של הסדרה היא סיפור מעשי הרצח של הצלף הסדרתי, המתבצעים על ידי אוריון, בן-דמותו הכתוב של טי.ג'יי, גיבור ומספר הסדרה. בעלילה זאת האנטגוניסט, כביכול של אוריון אבל למעשה של טי.ג'יי, הוא טום נוקס, איש ה-FBI המופקד על החקירה. אלא שבתוך העלילה הזאת מתנהלת עלילה נוספת, לא פחות מרכזית, והיא סיפור היחסים בין טי.ג'יי לבין אוריון, דמות הצלף הסדרתי שיצר, כשבמהלך הסדרה, כפי שקורה אכן בתהליכי כתיבה, "קם על יוצרו", כלומר מפתח לו דמות עצמאית משלו, שלא דווקא מבצעת את מה שהגה ותכנן לו יוצרו טי.ג'יי, ואוריון אף מפר את "הוראותיו", כדי כך שהתנהגותו ומעשיו מסכנים את טי.ג'יי עד לכלל סכנת היחשפות ומעצר ואפילו הרג על ידי האנטגוניסט הרודף אחריו טום נוקס. בהתנהגותו זו הופך גם אוריון, הדמות המדומיינת (לכאורה, שהרי גם הוא בעצם טי.ג'יי) לאנטגוניסט של טי.ג'יי, המסכן את חייו לא פחות ואולי אף יותר מה-FBI ונוקס הרודפים אחריו. כך נוצרת לה, ממש בתוכי תוכה של העלילה הראשית, עוד עלילה, שגם בה הגיבור הוא טי.ג'יי, אבל בה האנטגוניסט שלו הוא אוריון, כלומר הוא עצמו.

יתרה מכך, בכל אחת משתי העלילות השזורות זו בזו - זו של הרוצח הסדרתי מול המשטרה, וזו של טי.ג'יי מול אוריון, דמות הרוצח הסדרתי שברא (שהיא כמובן הוא עצמו), יהיה סיפור עם התחלה, אמצע וסוף, שלמרות היותם כרוכים לגמרי זה בזה, הם גם עומדים בפני עצמם. ההתחלה של האחת היא ברציחות, נמשכת באמצע בכניסת ה-FBI לעובי החקירה, והולכת ומתהדקת ונסגרת על טי.ג'יי בסוף, עד לסיומה, כך או אחרת. ההתחלה בעלילת היחסים בין טי.ג'יי ליציר-כפיו הרצחני, אוריון, היא בעצם בריאתו וראשית רציחותיו כפי שמתכנן לו טי.ג'יי, באמצע מתחיל אוריון לפתח לעצמו אישיות משלו ורציחותיו לעיתים חורגות מהוראותיו של טי.ג'יי, ובסוף אוריון, הדמות הבדויה, הגולם שיצר טי.ג'יי, קם על יוצרו, ומתחיל לרצוח יותר ויותר כרצונו שלו, ובכך בעצם מעמיד בסכנה את טי.ג'יי, שצריך להחליט מה לעשות בדמות שיצר, החלטה שתביא לכך ששתי העלילות יתאחדו לסיום אחד.

הדמויות המשניות

כמובן שלא אפרט כאן, בשלב ראשוני זה, את שלל הדמויות המשניות שיופיעו בסדרה, אך בכל זאת אשרטט כאן באופן מכליל את המעגלים או המחצבים האנושיים של הדמויות הללו, שלרבים מהם יהיה תפקיד לא רק כאביזרים סביב טי.ג'יי, אלא כדמויות משמעותיות בסיפור:

1 – המעגלים החברתיים של טי.ג'יי – החברים הקבועים שלו למשחקי הבאולינג, הנשים האקראיות שאיתן הוא מקיים יחסי-מין, האנשים שאצלם הוא מבצע עבודות וכדומה. אוסיף כאן רק שאחת מחבורת שחקני הבאולינג תהיה בחורה מצחיקה, שמתמחה בחיקוי מושלם של חבריה, דבר שיוסיף אלמנט של הומור לסדרה, שגם מתכתב עם תימת הכפילות שלה.

2 – מעגלי התקשורת סביב חקירת הרציחות – כתבים, פרשנים, עדי-ראיה וכיוצא בזה.

3 – מעגלי הנרצחים וסביבתם - שטי.ג'יי יעקוב אחרי כל כתבות הטלוויזיה עליהם, כדי לייצר לסדרה שלו דמויות "אמיתיות" של האנשים שנפגעו מהרוצח שהוא כאילו כותב עליו.

4 - הדמויות גיבורי הסדרה האחרונה שלו שנדחתה, "דופליקנטס", שהוא מספר אותה מדי פעם לחבריו מהבאולינג, לבקשתם, בהמשכים, כשהקטעים שהוא מספר להם ייראו בסדרה שלנו, **Serial Sniper**, לחבריו ולצופים, כאילו זו אכן סדרה שצולמה ואנחנו רואים קטעים ממנה. כמובן שהכפילות השיבוטית בסדרה היא מתכתבת עם דמותו הכפולה בסדרה הזו, מבלי שטי.ג'יי עצמו מודע לכך, וכמוהו גם לא חבריו, שאין להם שמץ של מושג על מעלליו. לעומתם הצופים, המודעים לפיצול-האישיות שלו, אמורים כמובן להבין את הקשר הנסתר. ובכל זאת אוסיף דמות לכאורה משנית, אבל היא דמות חשובה במהלך העונה השנייה – **פגי-לי סלינג'ר**, 33, יפהפייה שחורה, שבסוף העונה השנייה טי.ג'יי פוגש בה בחוג לריקודים יוונים שהוא מצטרף אליו ומתאהב בה. ואכן בעונה השלישית הם הופכים לזוג, ובכל התקופה הזו טי.ג'יי מפסיק לרצוח, אבל לקראת סוף העונה הם נפרדים, ועד מהרה הוא חוזר לרצוח.

הערה מבנית מקדימה

כמובן שבכל אחד מפרקי הסדרה כולה, ככל שתיאריך, יהיה סיפור עם התחלה. אמצע וסוף. כך יהיה גם בכל עונה, ככתוב כאן בהמשך, בפני עצמה, אך גם סיפור כל חמש עונות הסדרה, כפי שהן מוצעות להלן, לאורך כל תקופת פעילותו של הרוצח הסדרתי **Serial Sniper**, יהיה בנוי אף הוא מהתחלה בעונות 1 ו-2, אמצע בעונות 3 ו-4 וסוף (מפתיע!) בעונה 5.

תקציר הפרק הראשון של העונה הראשונה של הסדרה

הפרק נפתח בקלז-אפ של טי.ג'יי מדבר למצלמה, שוטח בפניה את לבטיו לגבי תוכניותיו וכיצד הגיע אליהן. כשהתמונה נפתחת אנחנו רואים שהוא בעצם מדבר למצלמת המחשב שלו, מקליט לעצמו את תוכניותיו. כל זה מתרחש בחדרון קטן, שהותקן בתוך יחידת איחסון להשכרה, שהוא מעין שילוב מוזר של משרד וחדר-הלבשה. המשמשת לו כ"חדר מבצעים". טי.ג'יי מספר למצלמה על התסריטים שכתב ונדחו ובתוך כך אנחנו עוברים דרך ווייס-אובר לפלש-בק של הפגישה שלו עם החבר הסוכן בלוס-אנג'לס, שבו חברו בישר לו שתסריטו "דופליקנטס" נדחה כי הוא, טי.ג'יי, "לא יודע לכתוב אנשים, הוא לא מכיר אנשים אמיתיים". טי.ג'יי, בחזרה ב"חדר המבצעים" שלו כועס ונסער ואומר למצלמה "אני אראה להם מה זה. אני אכתוב להם עכשיו את האימא של הסדרה על אנשים אמיתיים.... בשביל זה יש לי את זה", והוא שולף רובה צלפים משוכלל ומראה אותו למצלמה. עכשיו הוא מספר למצלמה, בגאווה, איך הוא השיג את הרובה הזה, כשאנחנו עוברים מהסיפור שלו דרך ווייס-אובר לפלש-בק מלא של הרכישה מקצין צי מושחת בנבאדה, שגם מאמן, במטווחו הפרטי, את טי.ג'יי בפירוק והרכבה וירי מדויק ברובה, כשלאחר כל זה טי.ג'יי רוצח באכזריות את הקצין, מטשטש את עקבותיו מעשהו, שב לעירו וכבר למחרת יוצא לעבודתו הרגילה כטכנאי מיזוג. אבל טי.ג'יי לא יצא מיד לאחר מכן למסעות הרצח שהוא מתכנן. הוא עקב, במשך תקופה ארוכה, אחרי דיווחי החדשות מלוס-אנג'לס, בכל הקשור לפרשת רצח קצין הצי המושחת.

ואנחנו הצופים רואים את התפתחות הפרשה באמצעות שורה של כתבות חדשות טלוויזיה שטי.ג'יי הקליט לצורך מעקב אחרי הפרשה, כדי לוודא שהרובה שבידו "נקי" מכל עקבות. ואכן, בכתבה שהקליט אתמול, הוא מספר לעצמו היום, הפרשיה הסתיימה בכך שפושע שולי בלאס-וגאס הודה בביצוע הרצח, לאחר שהובטח לו שאחיו, בעל הצרכים המיוחדים, שנעצר איתו, ישוחרר, וככל עניין הרובה שנעלם בכלל לא עלה לדיון. אז עכשיו הרובה "נקי", אומר טי.ג'יי לעצמו במצלמתו, ואפשר להתחיל. אבל לפני שמתחילים הוא עוד מזכיר לעצמו, ואנחנו רואים את זה בפלש-בק, דברים שאמר "גורו תסריטאות" הוליוודי שבסדנת הזום שלו בתקופת הקורונה טי.ג'יי השתתף. הגורו הסביר שהדמות שהתסריטאי כותב אסור לה להיות "אני", כלומר דמות התסריטאי, אלא דמות אחרת, שונה מכותבה, שאינה מתנהגת כרצון יוצרה, כי אז היא תהיה מריונטה, אלא חייבת לפתח לעצמה אישיות ורצונות משלה. ואז עובר טי.ג'יי מהלכה למעשה, והופך עצמו - באמצעות הדבקת שפם עבות ולבישת אחד מבגדי העבודה הרבים שאסף בהתמדה ובהקפדה במחסן הזה שלו, ושיש עליה לוגו של בעל מקצוע או חברה אחרת מזה הקבוע שלו - לדמות הרוצח הסדרתי "האמיתי" שכביכול הוא הוא כותב עליה, שהוא קרא לה אוריון. ובדמותו זו, שכביכול איננה הוא אלא דמותו אוריון, הוא יוצא לסיורי העבודה, לאיתור גגות שמהם ניתן לבצע רצח בצליפה והסתלקות מהירה. ביציאה מ"חדר המבצעים" אוריון עולה על אופנוע שחור, מוציא אותו, נועל את המחסן ונוסע משם. הוא מגיע לשכונה עירונית של בתים בני כמה קומות, חודר לאחד הבתים, בעקבות אישה שנכנסת לשם עם כלבה, עולה במעלית לקומה השישית ומשם לגג שדלתו פתוחה. הוא מסייר ובודק ומוצא שזהו גג בהחלט מתאים. אלא שכשהוא בדרכו לצאת, נכנס איתו למעלית גבר ששואל למעשיו במקום, ואוריון ממציא לו איזה תירוץ ויוצא מזה בשלום. אוריון חוזר ל"חדר המבצעים" שלו, מסיר את השפם, מחליף בחזרה את הבגדים לבגדים של טי.ג'יי, מתיישב מול המחשב, מפעיל אותו, מעלה מפה של העיר, נועץ נועץ וירטואלי בבית שבו ביקר עתה, כאוריון, והמחשב מצייר סביבו ברדיוס של 500 מטרים עיגול אדום. אנחנו רואים שהמפה שזורה בעיגולים ירוקים ועגולים, וניתן בהחלט לשער מה משמעותם. הוא סוגר את המחשב, מכבה את האורות, ויוצא מהמחסן, בלי האופנוע. נועל אותו והולך ברגל כמה רחובות משם למגרש חניה, ושם הוא ניגש לאופנוע שחור, זהה לחלוטין מכל בחינה לזה שהותיר במחסן, אלא שעליו מוטבע הלוגו המקצועי שלו, מתניע ורוכב הביתה. הוא מגיע לבית קטן בשכונה פרברית לא אמידה, לוחץ על שלט המוסך המתרום, בתוכו חונה מכונית העבודה שלו. הוא מחנה את האופנוע לידה, עולה במדרגות אל תוך הבית, ממנו נשמעות נביחות צוהלות וקצת משונות של כלב (הוא חירש, אז גם נביחותיו משונות). טי.ג'יי נכנס הביתה, הכלב קופץ עליו בשמחה. הם מתחבקים. טי.ג'יי מוציא בירה ומהמקרר ושותה. ואז הוא פונה לכלב ושואל אותו בשפת הסימנים "אתה רוצה לצאת לריצה?", הכלב שמח. בתמונה הבאה אנחנו רואים אותם נוסעים בואן של טי.ג'יי. הכלב יושב לידו. הם שומעים ברדיו מוסיקה ושניהם מתנועעים ושרים ביחד, טי.ג'יי בצעקות וברוס ביבבות. הם מגיעים לפארק או לגדות נחל או שפת ים. יורדים מהרכב ורצים ביחד בחיק הטבע. כותרות. סוף.

* הכוונה היא שכל פרקי הסדרה, בלי קשר למה שיקרה בהם, יסתיימו באותו אופן [לבד מפרקים מיוחדים, שהסיום השונה שלהם אך ידגיש את מיוחדותם] – כשטי.ג'יי שב הביתה לעת ערב, ולא משנה מהיכן וממה הוא שב, והוא וכלבו יוצאים לריצה, כל פעם במקום אחר.

תקציר המשך עלילות העונה הראשונה

בפרק השני ייצא טי.ג'יי, כבן-דמותו אוריון, לבצע את הרצח המיועד הראשון שלו. אלא שלפתע שאוריון יירתע, לא יבצע את הרצח וייסוג מבוהל לאחור, לחדר-המבצעים. במפתיע טי.ג'יי אינו כועס עליו, אלא דווקא מבין לליבו, מנחם ומרגיע אותו, בדיבור למחשבו, שכן "הפעם הראשונה היא אכן קשה, אחר-כך כבר יהיה לך יותר קל". ואכן בפרק השלישי ייצא אוריון שוב לבצע רצח, והפעם הוא יצליח, יבצע את הרצח כהלכה ויחזור מאושר לבסיסו.

בסך הכול יבצע אוריון במהלך העונה הראשונה שלושה מעשי רצח, כולל זה הראשון, כשטי.ג'יי יוצרו מקפיד על כך שיהיה רווח גדול של זמן בין הרציחות, כדי להקשות על המשטרה לעלות על עקבות הרוצח. שלוש הרציחות מבוצעות בדיוק באותה שיטה וכמובן באותו רובה-צלפים של טי.ג'יי. כל הרציחות מתבצעות בצליפה מגגות של בתים, והנרצחים כולם הם גברים לבנים בני ארבעים פלוס, לבושים בחליפות ועניבות, שהיו בעת הרצח בשטח פתוח, עומדים (בתור כלשהו, קושרים אופניים וכו') או יושבים (על ספסל, בבית-קפה וכו') במצב נוח לצליפה, שלושתם, כמובן, בבחירה מקרית ואקראית לפי המצב בשטח, במקומות שונים בעיר, בלי שיש קשר שהוא ביניהם לבין עצמם וכמובן לא בינם לבין טי.ג'יי.

לאחר כל אחד ממעשי הרצח, טי.ג'יי עוקב ומקליט את כתבות הטלוויזיה הסוקרות את הרצח, לכאורה כדי שאלו ישמשו לו כחומרי גלם לסדרה שהוא כביכול כותב על צלף סדרתי, אך (או אולי גם) בפועל כדי לתכנן את מעשי הרצח הבאים בהתאם לתגובות המשטרה. הצופים יודעו גם הם לכל הנתונים הללו באותה דרך, דרך עיני טי.ג'יי המביט ומקליט את הכתבות.

כמו כמעט לכל אחד מאיתנו, גם לכל אחד משלושת הנרצחים, שעל פניהם נראים אנשים מהוגנים ונורמטיביים (בחליפות!) יש סוד, שנחשף עם מותם. על הראשון יתברר שהוא היה מהמר כפייתי שקוע בחובות ענק, והמשטרה תייחס לכן את הרצח למי מנושיו הרבים. לשני יתברר שהייתה משפחה נוספת, כולל ילדים, והמשטרה, שעדיין לא תקשור בין הרציחות, תייחס את הרצח הזה לנקמה של בני אחת מהמשפחות. הנרצח השלישי יהיה דודן של ראש ארגון פשע בעיר, והמשטרה, שכבר תתחיל להבין שיש קשר בין אופן ביצוע שלוש הרציחות הללו, תתייחס אליהן כ"חיסול חשבונות בתוך העולם התחתון", כשאת הרצח השני הם יצדיקו כ"טעות בזיהוי". ואולם פרשנים בתקשורת כבר יתהו אם לא מדובר ברוצח סדרתי.

כמובן שבמהלך העונה יהיו גם עלילות משנה למיניהן, כאמור בהצעת הסדרה מעלה, ואולם אחת מהן אציין כאן, שכן היא חשובה כעלילה מקבילה, ואולי גם מסבירה, לעלילה הראשית:

במסגרת ממפגשי הבאולינג שלהם טי.ג'יי מספר לחבריו, לבקשתם, בהמשכים, את עלילת הצעת התסריט שכתב, 'דופליקנטס' שנדחתה. כשהוא מספר להם את הסיפור, אנחנו הצופים רואים את זה, כביכול בדמיונו או בדמיונם, כקטעים משודרים מסדרת טלוויזיה. הנה תקציר:

למשמרת של בלש ותיק, לבן, שְחוק, ג'ון פּוֹלִי, שהכול קוראים לו פּוֹלִי, מצוותת, במקום בן-זוגו הקבוע שלא יכול היה להגיע, בלשית מתחילה, צעירה שחורה, ג'אנט מרגוליס, שכולם קוראים לה מָרגו, שזו לה משמרתה הראשונה. הם יוצאים לסיור שגרת. ובתוך שהם לומדים להכיר זה את זה ומטפלים בסכסוך שכנים פעוט, הם מקבלים הודעה על תקרית ירי שבה

נפצעו שני שוטרים במדים והם נזעקים לשם. כשהם מגיעים השוטרים כבר מתים מהיריות. את אחד מהם, שנורה בחזהו, פולי מזהה כחברו לתחנה, צ'רלי קובלסקי, אך את השני שפניו נפגעו קשה בירי הוא אינו מזהה. שתי הגופות מועברות למכון הפתולוגי המשטרה, ולאחר זמן מה הפתולוג הראשי, ג'ק איירון-פישר, מזעיק אותם אליו. הפתולוג מראה ומסביר להם דבר שהוא לכאורה בלתי אפשרי: ששתי הגופות הם של אותו אדם, השוטר צ'רלי קובלסקי. טביעות האצבעות ובדיקות ה-DNA מאשרים את הממצא: שתי הגופות הם של אותו אדם עצמו. "הם דופליקנטס", אומר להם הפתולוג איירון-פישר ונותן את השם לתופעה ולסדרה.

לנוכח התגלית מזעיק מפקד המשטרה את ה-FBI ולעיר מגיע צוות בראשות החוקר הבכיר סֵיֶאָר וֶאן-דֵייֶק, המגולם בסדרה - בדמיונו של טי.ג'יי ובדמיון חבריו כשהוא מספר להם את הסיפור, אבל כמובן, וזה החשוב לענייננו, גם לעיני צופי הסדרה הזאת שלנו, **Serial Sniper**, הצופים בקטעי הסדרה המדומיינת 'דופליקנטס' – על ידי טי.ג'יי עצמו. זמן מה לאחר הגעתם נחטף מביתו ונרצח כוכב טלוויזיה מקומי, אך למרות זאת הוא, או הדופליקנט שלו, ממשיך לשדר כרגיל את תוכניתו היומית. אך החקירה לא מעלה בינתיים כל תוצאות.

לילה אחד שומע וֶאן-דֵייֶק רחשים מחוץ לדירה בה הוא שוכן. הוא שולף את אקדחו ויוצא לחצר לראות מה מקור הרעש ואז הוא מגלה למולו, להפתעתו ולחרדתו, אותו עצמו עומד מולו עם אקדח שלוף. כלומר, מה שהצופים בסדרה רואים זה שני וֶאן-דֵייֶקים זהים לחלוטין, ששניהם מגולמים על ידי טי.ג'יי, עומדים זה מול זה באקדחים שלופים. השניים סובבים זה את זה, מהססים אם ומתי לירות בעצמם, ובתוך כך הצופים מאבדים לחלוטין את היכולת להבדיל בין וֶאן-דֵייֶק האמיתי לדופליקנט שלו. ואז אחד מהם יורה והורג את עצמו השני. והצופים בסדרה שלנו רואים את החברים של טי.ג'יי הצופים בסצנה ב'דופליקנטס' שואלים זה את זה "רגע, מי הרג את מי? האמיתי או השני? ומי נשאר בחיים, הוא או הדופליקנט?"

אז אנחנו עוברים לביתו של טי.ג'יי הצופה גם הוא, לכאורה, כלבו לידו, בסדרה "שלו" בטלוויזיה, כשהפרק מסתיים בלי שהצופים יודעים מי משני הוֶאן-דֵייֶקים (המגולמים שניהם על ידי טי.ג'יי) מת ומי נותר בחיים. עולות הכותרות והקרדיט ליוצר הסדרה טיילור ג'קסון (הלא הוא טי.ג'יי). טי.ג'יי מכבה את הטלוויזיה וקם ויוצא עם כלבו לריצת הלילה הקבועה שלהם. ואז כותרות הפרק המסתיים של הסדרה שלנו **Serial Sniper** עולות, וכך מסתיים הפרק, וגם – במפתיע, לא בקטע סיפורי מהעלילה הראשית – מסתיימת גם העונה הראשונה.

תקציר העונה השנייה

אחרי שורה של תקלות (ותקלות בדרך לרציחות כמובן תהיינה לכל אורך דרכה של הסדרה) רוצח אוריון מגג מול הכניסה לבית-המשפט העירוני עורך-דין מכובד בעיר. טי.ג'יי כועס על אוריון, שכן רצח במקום כזה, השורץ שוטרים ובלשים, עלול לגרום ללכידתו. אך מצד שני, והדיסוננס הזה יתקיים ואף יתגבר לכל אורך הסדרה, הוא מכיר בכך שהדמות שהוא כתב ויצר, יכולה ואף צריכה ליצור לעצמה עצמאות מחשבתית וקיומית משלה, ומקבל את הדין.

את הרצח הזה המשטרה כבר אינה יכולה ליחס ל"חיסול חשבונות בעולם הפשע", מה גם ששיטת הרצח והנשק שבו הוא בוצע מהווים חזרה מדויקת על שלוש מעשי הרצח הקודמים, והיא מקבלת עליה שמדובר במעשיו של רוצח סדרתי ומזעיקה לניהול החקירה את ה-FBI.

לעיר מגיע צוות גדול של חוקרי ובלשי FBI, בראשות טום נוקס, הנוטל על עצמו את המשך החקירה, תוך שיתוף פעולה מלא עם משטרת העיר, ומצהיר במסיבת עיתונאים ש"הגענו לכאן כדי ללכוד את הרוצח, וכך נעשה". בתגובה כבר למחרת היום רוצח אוריון - כמעשה "עצמאי" כביכול בניגוד לדעת יוצרו טי.ג'יי - קצין בילוש משטרת, לבוש חליפה כמובן. קצין משטרה לשעבר, המשמש כפרשן באחת מתחנות הטלוויזיה, טוען שהרוצח הסדרתי פועל ממניעים גזעניים-מעמדיים, שכן הוא רוצח רק גברים לבנים לבושי חליפות ועניבות. אמירה זו מעוררת פאניקה ברחבי העיר, וכל הגברים, לבנים וגם שחורים, מסירים, כשהם יוצאים לרחוב, את חליפותיהם ונושאים אותן בידם, מחשש שהרוצח הסדרתי יירה גם בהם. אבל טי.ג'יי-אוריון מגיב גם לכך, והוא רוצח גבר לבן ענוב עניבה שיושב על ספסל ואוכל כריך, חליפתו מוסרת ומונחת לידו. המומחית לרציחות סדרתיות, דוקטור ליוטה ארל-ג'ונס, זו שגם נותנת לרוצח הסדרתי הזה את הכינוי שתופס מיד **Serial Sniper**, אומרת בשידור טלוויזיה כי "הוא לא יורה בגברים לבנים עם חליפות, אלא בגברים לבנים עם עניבות, וכידוע לכם עניבה היא בעיני כל מיני אנשים, ויש על כך ספרות עניפה, עניבה היא סמל פאלי מובהק. זאת אומרת שלאיש שהוא הצלף הסדרתי הרוצח שלנו, יש בעיות חמורות בתיפקוד המיני שלו". כשנשאל על כך נוקס במסיבת עיתונאים, הוא משיב ש"זו בהחלט אחת האפשרויות, שזהו גבר שמוציא את זעם האימפוטנציה שלו בהריגת גברים מצליחים".

הדברים של השניים, מה גם שהם נכונים, פוגעים בטי.ג'יי עמוקות ומעוררים את חמתו, שבאה לידי ביטוי בכך שהוא וגם אוריון מתחילים לעקוב בכפייתיות אחרי החוקר טום נוקס. בתוך כך מוזמן טי.ג'יי ליום הולדתו של חברו היווני, שנערכת בטברנה מקומית, ושם הוא רואה את חברו רוקד זמבקי (ריקוד הגבר הבודד) כשבתוך כך בנו בכורו מרעיף על ראשו צרורות של פרחים, והתמונה כמו מפלחת את ליבו של טי.ג'יי כדי פרץ עז של בכי. הרגשות הכבושים העזים שריקוד האב עם הבן הוציאו פתע ממנו גורמים לדמות המופנמת והעצורה שהוא להירשם לחוג לריקודי עם יווניים, ושם נוצר איזה קליק בינו לבין אחת המשתתפות. לאחר מעקבים ממושכים, בפרק האחרון של העונה, תחת מטר גשם סוחף, בניגוד להוראותיו של טי.ג'יי רוצח אוריון בצליפה מהגג ממול את טום נוקס בכניסה למלון בו הוא מתאכסן.

אוריון חוזר ל"חדר המבצעים", פושט את דמותו בחזרה להיות טי.ג'יי שיוצא ורוכב על אופנועו לביתו, שם מקבל אותו כלבו ברוס, כרגיל, בשמחה וצהלה. אבל טי.ג'יי לא שמח. הוא עצוב, מדוכא. הכלב קופץ עליו בתקווה שייצאו ביחד לרוץ. אבל טי.ג'יי אומר לו, בשפת הסימנים, שאי אפשר, כי יש גשם בחוץ. אבל אנחנו מבינים, כי כבר ראינו אותם רצים בגשם, שמשו לא בסדר, וכך גם הכלב, שקופץ לחיקו של טי.ג'יי, מלקק וכמו מנחם אותו. על התמונה הזאת עולות כותרות הסיום של הפרק, וגם גם מסתיימת העונה השנייה כולה.

במאמר מוסגר אוסיף כאן שגם בעונה הזאת, וכך בכל בעונות הבאות, ימשיך טי.ג'יי לספר לחבריו, אם כי בתדירות נמוכה יותר, את המשך עלילות הסדרה 'דופליקנטס' שכתב, שאנחנו הצופים ב-**Serial Sniper** רואים כקטעי סדרת טלוויזיה, שעלילתה מקבילה, תימטית ואסוציאטיבית, לעלילת הסדרה שלנו, וגם לה סיפור עם התחלה אמצע וסוף בעונה החמישית.

תקציר העונה השלישית

בפרק הראשון של העונה השלישית אנחנו חוזרים אל סיומה של העונה השנייה, ורואים את טי.ג'יי יושב עם כלבו מול הטלוויזיה וצופה בחדשות על הירי בחוקר ה-FBI טום נוקס, אלא שמתברר שמי שנהרג מן הצליפה הוא לא טום נוקס אלא אחד מעוזריו שהיה לידו בעת הירי. הידיעה הזאת מוציאה את טי.ג'יי מדעתו והוא משתולל מכעס וצועק "אני אהרוג אותו, אני אהרוג אותו", כשלא ברור אם הוא מתכוון לנוקס, או לאוריון שביצע את הצליפה הכושלת. כתגובה על ניסיון הרצח הכושל - וכדי להוכיח, למשטרה ול-FBI וכמובן בעיקר לעצמו, שהוא עדיין חי ובועט, ורוצח, כרצונו ובמלוא יכולתו - טי.ג'יי משלח את אוריון "שלו" לבצע שני מעשי רצח, במקומות שונים בעיר, באותו יום עצמו, והרציחות אכן כך מתבצעות. מעשי הרצח הזהים של הצלף הסדרתי באותו יום אכן, כפי שתכנן וקיווה טי.ג'יי, מעוררים מהומה תקשורתית ופאניקה ציבורית, וכדי להרגיע את הציבור נשלחים לעיר כוחות משטרה רבים מערים אחרות. ולפיכך, וגם זה מתוכנן, מפסיק בשלב זה טי.ג'יי את המשך הרציחות. במקביל, ובלי קשר למעשי הרצח, הקליק שנוצר בין טי.ג'יי לבין עמיתתו לחוג ריקודי העם היווניים - פגי-לו סלינג'ר, 36, שחורה, יפהפייה, גרושה, אם לשני ילדים, רקדנית מדהימה - הופך לאיטו, לראשונה בחייו כפי שנחשפנו להם, וכפי שהוא מתוודה בפניה גם לראשונה בחייו בכלל, לרומן של ממש, של שבועות ואף חודשים שלמים. הם אומנם עדיין לא עוברים לגור יחד, אבל מדי פעם, כשילדיה נמצאים במשמורת הגרוש שלה, הם אפילו ישנים זה עם זו בביתה וגם בביתו. הוא גם נפתח אליה, ואלינו, מדבר על הגירושין שלו מלפני שנים. אשתו ברחה עם המאהב והילד הקטן שלהם, ברוס. אבל היא הגישה תלונה למשטרה, לפיה היה ברחה ממנו כי הוא, טי.ג'יי, כביכול היה מתעלל מינית בילדם. הוא נעצר. אשתו באה למעצר ואמרה לו "או שאתה מוותר על הילד ואני מבטלת את התלונה, או שאתה נשפט והולך לכלא, וגם אז לוקחים לך את הילד. תחליט". לא הייתה לו ברירה, הוא ויתר על הילד. "17 שנים עברו ולא שמעתי ממנו כלום. ובגלל זה קראתי לכלב ברוס, הוא הנשמה שלי". הוא גם מדבר על אי-היכולת שלו להגיע לשפיכה בתוך אישה, אלא רק באוננות מחוצה לה, ושלדעתו הדבר נובע מכך שהוא מבועת לגמור בתוך אישה, פן זו תגנוב לו שוב את הילד. ואכן, הוא מפסיק לרצוח. ועם הזמן אנחנו מתקשים להבין אם זה בגלל שכך הוא תכנן, או שהאהבה, רגש שהוא חש לעומק לראשונה בחייו, היא זו שמרגיעה אותו ועוצרת בו מלרצוח. אבל החקירה והמרדף אחרי הצלף הסדרתי נמשכים. וטי.ג'יי ואנחנו רואים את הבלש נוקס אומר בטלוויזיה ש"לבד מהעובדה שכל הנרצחים הם גברים לבנים בגיל העמידה העונבים עניבות, כל מעשי הרצח של הצלף הסדרתי גם מתבצעים באותה דרך. הם מתבצעים באור יום, כשהרוצח נמצא בגג מעל ומול זירת הירי. שעל כן, אני פונה ראשית לכל המעסיקים לפטור בשלב זה, עד שנתפוס אותו, את כל עובדיהם, כדי להגן עליהם, מלבישת עניבה. ואל כלל האזרחים אני פונה ומבקש, שימו לב אם אנשים שאינם מוכרים לכם, מסתובבים פתאום, גם אם הם לבושים כטכנאים, בכניסה לבתיכם או בחדרי-המדרגות, ודווחו מיד למשטרה".

ברומן של טי.ג'יי ופגי-לי מתהווה משבר. הם רבים ונפרדים. וכבר בתוך ימים אחדים חוזר טי.ג'יי לרצוח. אבל הפעם, בשל הדברים שהשמיע נוקס בטלוויזיה, אוריון מבצע את הרצח לא ביום, אלא בשעת ליל מאוחרת, ולא מראש גג אלא מצמרת עץ בפארק בשולי העיר,

מרחק מה מצומת מרומזר, שם הוא אורב לקורבן אקראי. ואכן בשלב מסוים, עוצרת בצומת הריק מתנועה ומאדם באור אדום מכונית בודדת ובה ישוב רק נהגה. אוריון צולף בנהג והורג אותו, ומסתלק משם במהירות על אופנועו. טי.ג'יי עולץ על שניפץ את התיאוריה של נוקס.

ואז, בלי קשר כמובן, טי.ג'יי ופגי-לי מתפייסים וחוזרים. אבל החזרה הזאת לא מחזיקה זמן רב, ופגי-לי עוזבת אותו שוב, והפעם זה סופי. את חמת הזעם של טי.ג'יי מוציא לפועל אוריון בכך שהוא מבצע שתי רציחות רצופות, בשתי צליפות, מאותו גג, והורג בזה אחר זה שני אנשים, גבר ואישה. בשל הזמן הגדול מהרגיל שהרצח הכפול נמשך, מתרגשת מהומה רבת, ואוריון נאלץ לברוח מהמקום על אופנועו, כשהוא דורס אישה וילד ופנס אופנועו מתנפץ.

בימים שלאחר מכן עוקב טי.ג'יי אחר החדשות והפרשנויות בטלוויזיה, ומתברר שהמטרה השיגה צילומי אבטחה של בריחת "הצלף הסדרתי" ודריסת האישה והילד, אלא שבגלל הקסדה שחבש הרוצח לא ניתן לזהותו, ואילו מספר הרישוי של האופנוע התברר כמזויף.

בהמשך השבוע, כשטי.ג'יי בביתו צופה בערב בטלוויזיה, מדווחים שהאישה שנדרסה מתה מפציעה, אבל הילד יצא מכלל סכנה. ואז, ללא אזהרה מוקדמת, כוח משטרה מתדפק על דלתו. השוטרים מציגים בפניו צו חיפוש לגבי האופנוע. הייתה תאונת פגע וברח, הם אומרים לו, ואנחנו בודקים את כל האופנועים מהסוג והצבע, שחור, שזיהינו, האופנוע שלך שחור, כן? הוא מודה, ומוליך אותם למוסך בקדמת הבית, שם נמצא האופנוע שלו, שכמובן אין עליו שום סימן או סימן של החלפת פנס, כי זה לא האופנוע של אוריון. השוטרים בודקים, לא מוצאים שום דבר, מתנצלים והולכים. טי.ג'יי מציץ בהם מהחלון, ורואה שהשוטר שדיבר איתו ניגש למכונית לא-משטרתית החונה מאחורי ניידות המשטרה, ואומר משהו לאיש שיושב שם, והאיש שיושב שם, טי.ג'יי רואה, וגם אנחנו הצופים רואים איתו, הוא טום נוקס. זוהי, כמובן, תפנית בסיפור, כי ברור לטי.ג'יי ולנו, שזה לא הייתה בדיקת אופנוע שגרתית, אלא שטי.ג'יי הוא חשוד, אחד החשודים, כצלף הסדרתי. טי.ג'יי כביכול מתנהג כרגיל, יוצא עם הכלב לריצה, כותרות הסיום עולות. סוף הפרק וסוף העונה השלישית. התמונה משתנה.

תקציר העונה הרביעית

מכך שראה את החוקר הראשי של הרציחות הסדרתיות טום נוקס באחת הניידות שעמדו ליד ביתו בזמן שהמשטרה ערכה אצלו חיפוש שלא העלה דבר, מבין טי.ג'יי שהוא כנראה ברשימת החשודים כ"צלף הסדרתי". לפיכך הוא מחליט, ואנחנו מבינים זאת מתוך האופן שבו הוא נוהג עכשיו, שני דברים – ראשית להפסיק כל פעילות הנוגעת למעשי הרצח, כולל להימנע כליל מביקורים ב"חדר המבצעים", ולנהל רק "חיים רגילים". ושנית – לבדוק כל הזמן הזה אם אכן עוקבים אחריו, ולאמן עצמו בכל מיני תרגילי התחמקות ממעקבים לעתיד.

למרות שניסיונותיו לגלות אם אכן עוקבים אחריו מסתיימים בלא כלום, טי.ג'יי עדיין חושד ולכן ממשיך בחייו הרגילים, מבצע עבודות מוזמנות, נפגש עם חבריו לבאולינג, ממשיך בפגישות טינדר חד-פעמיות עם בחורות, ולבד מזה הולך רק הביתה ורץ כל ערב עם הכלב. אלא שיום אחד עוצר אותו בעיר, כשהוא נוסע בואן שלו לעבודה, מחסום משטרה לבדיקה, שכמובן הוא נמצא בה "נקי" מכל חשד. אבל הוא מבין שכל מי שהמשטרה עוצרת במחסום

הזה הם בעלי מקצוע כמוהו, טכנאים, נותני שירותים וכדומה, כלומר שהמשטרה חושדת, וכפי הנראה אף יודעת, ש"הצלף הסדרתי" מבצע את רציחותיו כשהוא מחופש לטכנאי שכזה.

לכאורה אם הוא נעצר במחסום אקראי שכזה, הדבר אמור להוכיח לו שהוא לא באמת תחת חשד או מעקב, אבל מצד שני הוא חושד שזו אולי מלכודת המיועדת להכשילו, והוא עדיין ממשיך בחייו הרגילים. אבל בחלוף עוד זמן מבלי שהוא מגלה שבלשים עוקבים אחריו, הוא משתכנע שאין אחריו מעקב וחוזר לענייניו הרצחניים. ראשית הוא גונב ממחסן החלפים של חברו בעל המוסך לאופנועים פנס, כדי שהרכישה לא תירשם בספרים, וחוזר, תוך כדי נקיטת אמצעי זהירות רבים, ל"חדר המבצעים" ושם מחליף את הפנס המנופץ לפנס החדש שגנב.

טי.ג'יי רוצה עכשיו לחזור לרציחות, להוכיח לנוקס ולמשטרה שהוא יכול עליהם, אבל הוא מבין, גם בגלל מה שאומרים בטלוויזיה וגם מהאופן בו פועלת המשטרה, שהוא לא יכול להמשיך לבצע את הרציחות באופן שבו הוא עשה זאת עד כה. לפיכך הוא יוצא לבצע רצח לא בעירו, אלא בעיר אחרת, סמוכה, במרחק של כשעה נסיעה. לצורך זה הוא לא מתחפש לאוריון אלא מתלבש באופן סולידי, עם ג'ינס וז'אקט פשוט, ונוסע עם טרולי באוטובוס לעיר הסמוכה. כשהוא מגיע לשם, הוא מחליף בשירותים הציבוריים את דמותו לדמות אוריון בבגדי טכנאי כלשהם, ואז יוצא עם הטרולי לחפש לו גג אקראי לביצוע הרצח, והוא עושה זאת. אז הוא חוזר לתחנת האוטובוס, בשירותים מתחלף בחזרה להיות עצמו, ושב באוטובוס לעירו. ואכן, כפי שקיווה, הרצח בעיר האחרת מבלבל לגמרי את הפרשנים וגם את ד"ר ארל-ג'ונס.

אלא שאז באיזה ערב, כשהוא יוצא עם כלבו לריצת הערב הרגילה שלהם, הוא עוצר ליד דוכן לקנות משהו, כשהכלב נשאר באוטו, וכשהוא חוזר למכונית הוא מגלה שברוס נעלם. טי.ג'יי נסער. ברור לו שלא יכול להיות שהכלב ברח. אז מישוהו כנראה גנב אותו. הוא מתחיל לחפש, לצעוק, אבל כל מאמציו עולים בתוהו. הכלב נעלם. וכך, אגב, יסתיים הפרק הזה.

למחרת טי.ג'יי מקבל טלפון מאדם שמציג עצמו כמי שמצא את הכלב שהלך לכאורה לאיבוד, ודורש תמורת החזרתו אלף דולר בתור שלושה ימים "או שלא תראה אותו יותר לעולם". טי.ג'יי פונה לחברו השוטר מהבאולינג, מספר לו את הסיפור ומבקש ממנו שיזהה לו במחשבי המשטרה את השם והכתובת של בעל מספר הטלפון שצילצל אליו. השוטר חושש שטי.ג'יי עשוי לעשות מעשה פלילי, וטי.ג'יי מבטיח לו שהוא רק יגנוב מהאיש בחזרה את כלבו. השוטר נענה וטי.ג'יי עוקב אחר האיש ומגלה היכן הוא מחביא את הכלבים החטופים שלו. הוא ממתין שהאיש יילך משם, ואז פורץ למקום המחבוא, צריף בשדה נטוש, משחרר את כל הכלבים האסורים שם בשלשלאות, וכמובן גם את ברוס שלו, ואז שורף לאיש את הצריף.

עכשיו הוא מתפנה לבצע רצח נוסף. הפעם הוא נוסע באופנוע של אוריון, לבוש בגדים של כומר, עם תיק-גב. מחנה את האופנוע במקום כלשהו בעיר, ושם עולה לאוטובוס הלוקח אותו לאזור אחר. יורד, מתגנב אל תוך בניין, לפי תכנון מוקדם, עולה לגג ומחכה שם לטרף. כעבור זמן מה עוצרת בכביש ממול מכונית הדורה, ממנה יוצאת אישה צעירה נאה, לבושה חגיגי. גם הנהג יוצא, הם מתחבקים, מתנשקים, והוא חוזר למכונית ונוסע. האישה נכנסת לחנות אופנה ממול, מחכה מעבר לחלון הראווה, מתבוננת אל הכביש. אז מגיעה מכונית הדורה נוספת, עוצרת, ויוצא ממנה גבר, גם הוא לבוש חגיגי, בחליפה, ומנופף בידו לעבר חלון הראווה. האישה יוצאת, הם מתחבקים ומתנשקים. ואז אוריון יורה בראשה והורג אותה.

הכול עובר חלק. והוא חוזר באוטובוס לאופנועו, עולה עליו ועושה את דרכו חזרה ל"חדר המבצעים". אלא שבדרך הוא רואה לפתע שיש שם מחסום משטרת. הוא נבהל, נכנס לפאניקה, מגביר את המהירות ופורץ את המחסום ובורח, מבלי שהשוטרים מספיקים להגיב.

כשאוריון מגיע ל"חדר המבצעים" הוא שובר והורס כל מה שנמצא שם בחמת זעם. אחר-כך הוא נרגע, פושט את תחפושתו וחוזר להיות טי.ג'יי. הולך למחשב שלו, מדבר בכעס על מה שעשה אוריון, אבל גם מבין אותו, כי "הרוצח הסדרתי זה לא אני. זה אוריון. ואני צריך להבין ולקבל את הכעס שלו". לאחר מכן הוא מסדר כמיטב יכולתו את כל מה שאוריון הרס. בערב, בבית, בטלוויזיה מגיש החדשות מדווח שאישה שנרצחה הייתה אחותו, ולא המאהבת שלו כפי שחשבנו, של הנהג שבא לקחת אותה לאירוע משפחתי. טי.ג'יי יוצא לרוץ עם כלבו.

כעבור כמה ימים, כשטי.ג'יי מסיים את עבודתו באיזה בית וחוזר למכוניתו, פונים אליו שני שוטרים, לא עוצרים ולא אוזקים אותו, ומבקשים ממנו להתלוות אליהם לתחנה. הוא שואל לצורך מה, אבל הם אומרים שאלו הפקודות שקיבלו והם לא יודעים להגיד לו במה מדובר.

בתחנה הם מושיבים אותו באיזה חדר ואומרים לו לחכות. אז נכנסים לחדר טום נוקס ואיתו ד"ר ליוטה ארל-ג'ונס. מתיישבים מולו. טי.ג'יי מופתע. נוקס אומר לו "אל תדאג. אתה לכאורה, הרי עשינו לך חיפוש בבית, אתה זוכר? אתה כאילו ברשימת החשודים שלנו, אתה יודע, האופנוע, המקצוע. אבל בדקנו אותך. אתה לא באמת חשוד, אבל ראיתי בתיק שלך שאתה כותב תסריטים, נכון? בגלל זה קראתי לך...". "לא הבנתי. בגלל מה?". "כי חשבתי שאולי אתה, בגלל שאתה תסריטאי, תוכל לשרטט לי, איזה משהו שחסר לי בדמות של הצלף הסדרתי". "אני?!". "מיתמם טי.ג'יי, "אין לי מושג על זה. אני לא יודע על זה כלום. רק מה שאני רואה בטלוויזיה". "ברור", אומר נוקס, "וממה שאתה רואה בטלוויזיה, יש לך איזה תובנה? משהו שאתה יכול להגיד לי על זה, או על הדמות הזאת?", "כן, כן", עונה עכשיו טי.ג'יי, "דווקא חשבתי על משהו, אני חושב שהוא משחק איתכם חתול ועכבר. שהוא עוקב אחרי מה שאתם אומרים בטלוויזיה, אתה והשוטרים והכתבים וגם כבוד הפרופסורית.... ויכול להיות... ושלפי זה הוא מגיב, אתה מבין? אז אני במקומכם הייתי שותל, בכוונה, במה שאתם אומרים איזה מידע לא נכון, שיביא אותו לעשות ... שתטמנו לו מלכודת, שבגלל מה שתגידו הוא יגיע לאיזה מקום לעשות את הרצח שלו, אבל אתם תחכו לו שם ותתפסו אותו, אתה מבין?". "כן, כן, בהחלט", עונה לו נוקס, "מחשבה יפה. רעיון מצוי. ממש עזרת לנו".

ברור לטי.ג'יי שהשיחה הלא-רשמית עם נוקס, כולל הנוכחות של ארל-ג'ונס, נועדה בעיקר כדי להלחיץ אותו כדי שיעשה מתוך פאניקה טעות קריטית שתכשיל ותפיל אותו לידיהם. אבל בה בעת הוא מעריך שהמשטרה גם ניצלה את הזמן להטמין במכוניתו באופנועו ובביתו מכשירי מעקב והאזנה למיניהם. אבל כשהוא שב הביתה, הוא בודק רק את האופנוע, מוצא את מכשיר המעקב ומסיר אותו, וזאת כדי לאפשר לעצמו להתנייע על האופנוע לצורכי המשך הרציחות. ואז הוא יוצא, כמו בכל ערב בסיום כל פרק, לריצה עם כלבו. סוף העונה הרביעית.

תקציר העונה החמישית והאחרונה

טי.ג'יי מבין שהמשטרה עלתה עליו, קרובה אליו, עוקבת אחריו, יושבת עליו, ואם הוא כלומר אוריון, ימשיך לרצוח, הם יתפסו אותו. את כל זה הוא אומר למצלמת המחשב שלו

כאילו הוא, כך זה עדיין נמשך במוחו, כותב סדרה על רוצה סדרתי, ועכשיו הוא צריך לעצור מבעד הדמות שלו מלרצוח, כי אם הוא ימשיך המשטרה תתפוס אותו, ואז הם יגיעו גם אליו. אבל אוריון, דמות הרוצח שיצר, שזה כמובן הוא עצמו, כבר אינו נשמע לדבר יוצרו-אדונו, והוא יוצא בכל זאת לבצע רצח נוסף, והפעם זה גם בניגוד לכללים שטי.ג'יי קבע לעצמו ולדמות הרוצח שיצר. רוצחים סדרתיים, לפחות בסרטים ובטלוויזיה, אבל כך זה גם בחיים, נתפסים, כך הוא חוזר ואומר לעצמו, למצלמת המחשב שלו, לאורך כל הסדרה, כשהם עושים אחת משתי טעויות. או שהם ממשיכים וחוזרים על אותו דפוס מעשה הרצח, למרות שהמשטרה כבר עלתה על הדפוס, ומאפשרים לה כך ללכוד אותם, או שהם סוטים מדפוס הרציחות, שבו כל הקורבנות הינם אנשים אקראיים שאין לרוצח שום קשר אליהם ולכן המשטרה אינה יכולה לקשור אותו לרציחות, והם רוצחים מישו שהם מכירים או שהיה להם איתו מגע כלשהו, וכך מתאפשר למשטרה להגיע לרוצח ולתפוס אותו. עכשיו אוריון עושה את הטעות הזאת ויוצא ורוצח, בניגוד לכלל הזה, את חוטף-הכלבים שגנב את ברוס.

כשאוריון חוזר וטי.ג'יי מבין משידורי הטלוויזיה שהוא רצח את חוטף-הכלבים [כאילו לא הוא עצמו, בדמותו כאוריון, ביצע את הרצח, אלא אוריון כדמות נפרדת שפועלת מעצמה] טי.ג'יי כועס על אוריון, כך הוא מסביר למצלמת המחשב, שכן ברצח אדם מוכר להם אוריון סיכן לא רק את עצמו, אלא גם אותו. הסכנה עכשיו מוחשית וקרובה, אך טי.ג'יי אינו יודע כיצד לעצור בעד אוריון. הוא יצר אותו, אבל מעשה היצירה הצליח כדי כך שאוריון הפך לדמות עצמאית, שכלל אינו מודע להיותו דמות בדויה וטי.ג'יי חש הוא מאבד שליטה על אוריון ומעשיו. ואם אוריון ימשיך בכך יתפסו אותו ויגיעו גם אליו, הוא ממשיך לומר לעצמו, "ואני צריך לעצור בעדו. למחוק אותו, להחליף אותו, לכלוא אותו, אולי אפילו להרוג אותו".

בתוך כך אוריון יוצא ומבצע רצח נוסף, הפעם לכאורה "רצח רגיל, כמו שצריך", כאילו הוא מחפה על שגיאתו הקודמת. אבל בערב, בבית, בטלוויזיה טי.ג'יי מגלה שלבד מהגבר שנרצח, נפגע מן הירי גם ילד, שסכנה נשקפת לחייו. עכשיו הוא ממש כועס, כי הוא מגלה שאוריון פועל בניגוד לצו מצפוניו שלו, ומבין שבעצם הוא איבד לחלוטין שליטה על אוריון. מה גם שהפרשנית דוקטור ארל-ג'ונס מסבירה עכשיו בטלוויזיה שהעובדה שהרצח (הקודם, של חוטף-הכלבים), שהיה שונה לחלוטין מכל דפוס הרציחות הקודמים, שכן הקורבן נרצח לא במקום ציבורי אלא בפתח ביתו, מצביעה על כך שזה היה רצח לא אקראי אלא אישי, וחקירת הרצח הזה תאפשר סוף-סוף למשטרה להגיע אל "הצלף הסדרתי" וללכוד אותו. בתגובה טי.ג'יי עולה מיד אופנועו ונמלט ל"חדר המבצעים", ומכניס לשם גם את אופנועו, להסתירו.

הוא מסתגר ב"חדר המבצעים" וכעבור כמה ימים הוא אכן רואה, בשידור חי בטלוויזיה, את המשטרה פושטת על ביתו. הוא כמובן לא שם, אבל השוטרים לוקחים איתם את כלבו. מיד לאחר מכן מפרסמת המשטרה בכל אמצעי התקשורת הן את שמו והן את תמונתו, וטי.ג'יי מבין מכך שבמוקדם או במאוחר, אבל בקרוב מאוד, הבעלים של המחסן שבו בנה את "חדר המבצעים" שלו יודיע למשטרה שהרוצח הסדרתי המבוקש שכר אצלו מחסן, והמשטרה תגיע אליו. לפיכך הוא לוקח עימו תיק ובו המחשב שלו, השפם והדבק, בגדים, אוכל, שתייה, וכמובן את רובה הצלפים המפורק, ונמלט על אופנועו של אוריון אל מעבה היער מחוץ לעיר.

בימים הבאים, בעוד המרדף אחריו נמשך, יוצא מדי פעם טי.ג'יי רכוב על האופנוע, לאחר שהוא מחביא, קושר, את תיקו בראש עץ, לסיוורים חטופים באתרי בנייה גדולים שהוא מוצא

ברחבי העיר. הוא מחפש, שואל את השומר, את העובדים, אתר בנייה שעומדת להתבצע בו יציקת בטון גדולה, בתואנה שהוא צלם שאמור לצלם יציקה חיה למגזין של חברת בניה חדשה. לבסוף הוא מוצא אתר בנייה שלמחרת אכן אמורה להתבצע בו עבודת יציקה גדולה. בלילה, רכוב על אופנועו ותיקו עימו הוא חוזר לאתר הבנייה הזה, מתגנב לתוכו, מתחפש שם לאוריון, מוציא מן התיק את הרובה המפורק, מרכיב אותו, ואז נכנס, הוא, אוריון, והרובה הצמוד אליו לאחד ממבני העץ שאל תוכם אמורה להתבצע יציקת הבטון. וכך למחרת עם שחר הוא הורג את אוריון עם רובהו, מתאבד, במעין כלוב, כשבטון נוצק עליו עד מוות. מכאן ואילך, מאחר שטי.ג'יי המספר מת, הסיפור עובר, באופן כאילו טבעי, והמעבר אמור להיות חלק ובלתי מורגש על ידי הצופים, להיות מסופר מנקודת מבטו של רודפו, טוס נוקס. כמה ימים לאחר מכן מטייל אקראי מגלה ביער ערימת בגדים, פחיות-שתיה ושאריות מזון שהותיר שם טי.ג'יי. אך האיש עצמו, האופנוע והרובה נעלמו. לפיכך המשטרה פונה לתושבי העיר ומזהירה, עם תמונותיו, ש"הצלף הסדרתי" עדיין חופשי וחמוש ומהווה סכנה לציבור. בתוך כך מקבל החבר מבית-הספר של טי.ג'יי, העובד בסוכנות התסריטאים בלוס אנג'לס, חבילה. הוא פותח אותה וזהו המחשב של טי.ג'יי. הוא קורא את דף ההוראות המצורף, ומפעיל את המחשב ורואה שם את טי.ג'יי מדבר על המצלמה כמו בפרק הראשון של הסדרה. הוא עוצר את הסרט ומיד מצלצל למנהלת, "ויקטוריה, יש פה משהו שאת חייבת לראות".

כמה ימים לאחר מכן מתגלה האופנוע הנטוש של אוריון באחד מרחובות הרובע, שבו הוא הרג עצמו באתר בנייה. טוס נוקס מורה לכל בלשיו ושוטריו לעבור עכשיו בכל הבתים, הדירות, החנויות, אתרי הבנייה, בתי הקפה והמסעדות וכו' עם תמונתו של טי.ג'יי, לברר מי ראה אותו, מתי והיכן. לבסוף מזהה אותו השומר באתר הבנייה, ונוקס שנזעק למקום, שומע ממנו את כל הסיפור על צילומי היציקה ומבין שטי.ג'יי התאבד שם ביציקת בטון על עצמו.

עם הידיעה הזאת, הברורה לו לחלוטין, הוא מזדעק לממונים עליו, ולאחר שהוא מספר להם את הסיפור, ומה שלדעתו עשה טי.ג'יי, כיצד הוא הרג את עצמו, הוא מבקש מהם לפנות לבית המשפט ולבקש צו להריסת הבניין, שכבר בנוי למחצה, כדי לגלות שם את הגופה. אולם מפקדיו אומרים לו שאין סיכוי שבית-משפט בארצות-הברית יוציא צו הריסה לבניין שחציו כבר בנוי ותוך כמה חודשים דיירים עומדים להשתכן בו, כי המשטרה חושדת שבשלד הבניין טמונה גופתו של רוצח סדרתי. גם נוקס מבין שזה בלתי אפשרי, והוא מבקש לכן ממפקדיו לשחרר אותו מתפקידו, שכן "הוא התאבד. הוא מת. אין יותר מה לחקור. זה נגמר".

בעוד הוא אוסף את חפציו לקרטונים בדרכו לעזוב את המשרד ולחזור למדינתו, לביתו, נוקס רואה שאחד השוטרים מוליך ברצועה את ברוס, כלבו של טי.ג'יי, אל מחוץ לתחנת המשטרה. "מה זה? לאן אתה לוקח אותו?", הוא שואל את השוטר. "למעון לכלבים", משיב השוטר, "זו הוראה של המפקד החדש". "זה בסדר", אומר לו נוקס, "אני אקח אותי איתי. כבר מזמן הבטחתי לילדים להביא להם כלב". והוא אכן לוקח את הכלב, שנראה מאושר להיות איתו, מושיב אותו לידו במכוניתו ונוסע במכוניתו לביתו. שם אשתו והילדים מקבלים אותם, את נוקס ואת ברוס, בשמחה רבה. אבל כשהילדים יוצאים לשחק איתו בחצר, פתאום הכלב בורח להם ורץ אל היער שליד הבית, רץ ובורח מהם, רץ ורץ לחופש. כותרות הסיום. **פופ.**